

Sygnatura akt VIII C 1473/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Tomasz Kalsztein

Protokolant Anita Zięba

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko Ł. C.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej Ł. C. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 2.188,40 zł (dwa tysiące sto osiemdziesiąt osiem złotych czterdzieści groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w skali roku liczonymi od kwoty 2.008,75 zł (dwa tysiące osiem złotych siedemdziesiąt pięć groszy) od dnia 17 marca 2018 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej Ł. C. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 47 zł (czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 1473/18

UZASADNIENIE

W dniu 16 marca 2018 roku powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wytoczył przeciwko pozwanej Ł. C. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 2.188,40 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 14% w stosunku rocznym, od dnia 17 marca 2018 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwaną łączyła z powodem umowa z dnia 20 lipca 2016 roku o wydanie i używanie karty kredytowej (...) S.A. nr (...), która następnie została wypowiedziana wobec powstałego zadłużenia. Pomimo wezwania do zapłaty pozwana nie spłaciła swoich należności względem banku. (pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 4-5)

W dniu 3 kwietnia 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Nakaz ten zaskarżyła sprzeciwem w całości pozwana, kwestionując powództwo co do zasady, jak i wysokości.

Postanowieniem z dnia 9 maja 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi. (nakaz zapłaty k. 7, sprzeciw k. 8v-9v, postanowienie k. 12)

Powód podtrzymał żądanie pozwu wraz z uzasadnieniem jak w pozwie złożonym

w elektronicznym postępowaniu upominawczym. (pозew z załącznikami k. 15-30)

Na rozprawie w dniu 8 stycznia 2019 roku pełnomocnik powoda oraz pozwana nie stawili się, zawiadomienia doręczono w prawidłowy sposób. (protokół rozprawy k. 50)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana Ł. C. w dniu 19 lipca 2016 roku zawarła z powodem umowę nr (...) o wydanie i używanie karty kredytowej (...), na mocy której bank udzielił pozwanej limitu kredytowego w kwocie 2.000 zł, na warunkach i zasadach ściśle określonych w umowie. Pozwana wykorzystała przyznany jej limit kredytowy w ramach zawartej umowy o wydanie i używanie karty kredytowej.

Pozwana nie wywiązała się z warunków umowy i nie spłaciła w terminie całości przyjętego na siebie zobowiązania, na skutek czego powód w piśmie z dnia 2 października 2017 roku dokonał wypowiedzenia umowy o wydanie i używanie karty kredytowej (...) SA. Zadłużenie z tytułu zawartej umowy wyniosło: kwotę 1.902,35 zł tytułem należności głównej, kwotę 66,81 zł tytułem należnych odsetek oraz kwotę 106,40 zł tytułem opłat. Wezwanie do zapłaty datowane na dzień 26 stycznia 2018 r. skierowane do pozwanej pozostało bezskuteczne. (umowa o wydanie i używanie karty kredytowej wraz z wykazem opłat k. 22-25v, wypowiedzenie umowy wraz z potwierdzeniem nadania k. 35-36, wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 19-20, okoliczności bezsporne)

W wyciągu z ksiąg bankowych nr (...) z dnia 13 marca 2018 roku, zawierającym pieczęć banku oraz podpis upoważnionego pracownika, wobec pozwanej Ł. C. wskazano wymagalne zadłużenie w łącznej kwocie 2.186,09 zł, na które składa się: należność główna (2.008,75 zł), odsetki za okres 14. (...) - 13.03.2018 r. (177,34 zł) oraz prowizje i opłaty bankowe (0 zł). (wyciąg z ksiąg bankowych k. 18, historia operacji na kontrakcie kredytowym k. 17, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła kwoty dochodzonej przedmiotowym powództwem. (okoliczność bezsporna)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że pozwana zawarła z nim umowę nr (...) o wydanie i używanie karty kredytowej (...), w ramach której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę kredytu, którą to kwotę pozwana zobowiązała się zwrócić na warunkach określonych w umowie. Pozwana Ł. C. nie wywiązała się z warunków umowy, wskutek czego niespłacona kwota stała się wymagalna.

Pozwana w sprzeczności od nakazu zapłaty kwestionowała powództwo co do zasady, jak i wysokości, wobec przedstawienia przez stronę powodową na gruncie elektronicznego postępowania upominawczego jedynie wyciągu z ksiąg bankowych.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego w ocenie Sądu uznać należało, iż strona powodowa obaliła podniesiony przez pozwaną brak udowodnienia zasadności powództwa, w tym jego wysokości, bowiem w toku niniejszego postępowania załączyła do pozwu niezbędne dowody, tj. umowę o kartę kredytową, wypowiedzenie umowy z potwierdzeniem nadania, wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania, historię operacji rachunku pozwanej wraz z wyciągiem z ksiąg bankowych należycie, podpisane przez upoważnionego pracownika wraz z pieczęcią banku. Tym samym powód udokumentował swoje roszczenie w stosunku do pozwanej załączonymi do pozwu dokumentami i wykazał zasadność dochodzonego roszczenia.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w ocenie Sądu, dowiodło, że pozwana nie dokonała spłaty zaciągniętego zobowiązania z tytułu umowy nr (...) o wydanie i używanie karty kredytowej (...).

W tym miejscu koniecznym jest podkreślenie, że zgodnie z przepisem art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Zgodnie ze stanowiskiem, jakie Sąd Najwyższy przedstawił w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (w sprawie I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/ 76), zadaniem Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.).

Jak już wskazano wyżej, powód wykazał swoje roszczenie w stosunku do pozwanej załączonymi do pozwu dokumentami, a pozwana, choć w treści sprzeciwu pozwana zakwestionowała zasadność roszczenia, to jednak nie przedstawiła w tym zakresie żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń i w żaden sposób ich nie umotywowała (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), nie stawiała się również na rozprawie w dniu 8 stycznia 2019 roku, w konsekwencji twierdzenia pozwanej Sąd uznał za gołosłowne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił powództwo w całości i zasądził od pozwanej Ł. C. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.188,40 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 2.008,75 zł od dnia 17 marca 2018 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody

i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe; jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.).

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c., zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 47 zł. Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że żądanie powoda zostało uwzględnione w całości. Powód wygrał spór w 100 %, a pozwana przegrała w 100 %. Pozwana winna zatem zwrócić powodowi koszty niezbędne poniesione w celu dochodzenia jego słuszych praw (art. 98 § 2 k.p.c.).

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji